

Pozor, pozor!

Podrobnosti o rozhovoru a stavu české žurnalistiky přineseme v příštím čísle

Kolem naší strany, jejich funkcionářů na centrální i komunální úrovni je na pokyn vládnoucí garnitury vyvolených udržována soustavná informační blokáda, přerušovaná jen tu a tam pomluvkami, aby lidé nezapoměli koho nemají volit. Po delší době se ozvala redakce Mladé Fronty se žádostí o rozhovor. Sice nerad, ale na naléhání členů vedení, předseda naší strany souhlasil. V dohodnutém termínu se dostavila redaktorka doprovázená fotografem. Její otázky vzbuzovali pochybnost o tom, do kterého roku se probudila. Podrobnosti o tomto rozhovoru a stavu české žurnalistiky přineseme v příštím čísle. Určitě se pobavíte.

Redakce

Rozhovor s předsedou naší strany
PhDr. Miroslavem Sládkem-pokračování

Redakce: Minulá část rozhovoru se soustředila hlavně na charakteristiku a dopad události srpna '68.

MS: To je samozřejmě pochopitelné, protože to je přes všechnu rozpornost hodnocení nejvýznamnější srpnová událost. Proto jsem se jejímu významu věnoval trochu šířěji. Znovu však musím zopakovat, že srpen '68 je médii i pamětníky hodnocen především z hlediska komunistické strany a jejích bývalých i současných členů. Chybí objektivní zhodnocení, které by mělo vycházet především z konstatování faktu, že komunistická diktatura jako ideologie a socialismus jako jeho ekonomická stránka nejsou reformovatelné a životaschopné. Proto není třeba litovat toho, že se neuskutečnil socialismus s lidskou tváří (i v této obecně používané formulaci je vidět, že naprostá většina i odborníků nepochopila podstatu problému, formálně politickou konstrukci je komunistická diktatura, takže by správně měli hovořit o diktatuře s lidskou tváří, což je evidentní nesmysl a jelikož socialismus je ekonomická struktura, mělo by se v této souvislosti hovořit o fungujícím socialismu, což je další nesmysl). Předpokládám, že při pozorném přečtení těchto řádků je zcela srozumitelné o čem hovořím. Jak může někdo hodnotit význam srpna '68, když není ani schopen řádně pojmenovat základní politické a ekonomické formy.

Již dosti srpna, protože takových pokrivených událostí máme ve své historii požehnaně. Nejnovější je listopad '89. Vždy by se mělo postupovat tak, jak jsem ještě v zelených letech své mladosti navrhol v lednu roku 1968. Jestliže chce někdo provést úspěšný převrat, musí staré struktury odstranit stejně jako chirurg odstraní tkáň kolem rakovinného nádoru. Jestliže se ponechá jen nepatrná částka dochází opětovnému zamoření organismu. Příkladem je jak srpen '68, tak listopad '89, kdy je naše společnost znovu atakována a již několik let později prorostlá rakovinou komunismu.

Redakce: Přístupte tedy k dalším aktuálním otázkám. Neuplyne ani den, abychom nebyli informováni o tom, že někdo pohodí novorozence na autobusové zastávce, vyhodí ho z okna, napadne strážníky. Při troše nepozornosti kameramana je vidět, že za těmito a mnohými dalšími trestnými činy je vždy tatáž skupina našich spoluobčanů.

MS: Nejčerstvější příklad z Břeclavi. Tam došlo v relativně krátkém časovém úseku již ke třetímu napadení strážníků městské policie. Tyto případy napadení jsou obvyklé především ze strany cikánské menšiny. Naposledy došlo k napadení, když strážníci zadrželi cikána, který raboval železné díly z uzavřené mateřské školky. Problém je v tom, že u původců těchto trestných činů se nesmí hovořit o jejich původu. Divím se tomu, když dnes spolupracujeme tak dobře s USA, že jsme nepřejali i jejich způsob identifikace přestupců zákona. Tam je přeci běžné, že policie hlásí: pachatel

170 cm, černé pleti, mužského pohlaví. Proč to nezavést také zde? Ta citlivá ohleduplnost je podezřelá. První co každého napadne je konstatování, že cikáni mají na svědomí většinu trestných činů a proto se nesmí o původu pachatelů vůbec hovořit. Naopak je stále aktuální připomínat moje parlamentní výroky, kdy jsem citoval hlasu lidu. Naše zásadní stanoviska k této problematice není nutné vůbec měnit. Jestliže někdo s námi žije v České republice, měl by přijmout její většinovou kulturu anebo si hledat příjemnější místa.

Redakce: Při svém posledním pokusu se snažil V. Klaus prosadit do Ústavního soudu advokátku K. Samkovou-Veselou, známou bojovnicí za práva cikánů. Ta si mimo jiné v jednom rozhovoru pro jakýsi bulvární tisk stěžovala, že se jejímu manželovi, také cikánskému aktivistovi, moc nechce pracovat. Myslíte si, že taková osoba je vhodná na funkci ústavního soudce?

MS: Kdybych byl nevšímavým a lhostejným tuctovým konzumentem zábavy typu, Dobroty/Novoty, mohl bych nad tímto návrhem mávnout rukou a říci, když je tam plno komunistů, propagátorů diktatury proletariátu, kteří budou příštích deset let posuzovat ústavnost v ČR, proč by tam nebyla nějaká cikánská aktivistka. Nejsm však ani lhostejný, ani nevšímavý. To co předvádí V. Klaus (omluvte mne, že další osobu na Hradě nemohu titulovat prezidentem, protože byli oba zvoleni hlasy komunistů a jdou jim na ruku) je typickým příkladem líceměrnosti ODS. Mimochodem V. Klaus je stále předsedou ODS, pevnou rukou ji řídí z Hradu, Hrad používá jako zdroj prebend pro členy ODS a Topolánek je jenom bezvýznamná figurka, která má menší vliv na dění v ODS než já. ODS vždy vykrádala naši kritiku vstupu do Evropské unie, referenda o tomtéž, aby vzápětí poté vyzývala občany, aby hlasovali "ANO". Nic jiného než podvod a faleš. Přeborníkem je právě V. Klaus. Ten také kritizoval cikány, ale pouze před volbami. Od svého zvolení otočil a nyní celá ODS provádí vyložené podbíživou politiku. V podání V. Klause bude Ústavní soud zpolitizovanou, veskrze nespolehlivou a snadno zkorumpovatelnou institucí, která bude dělat všechno jiné než hájit ústavnost. V jejich rozhodnutích se bude projevovat třeba i nenávisť. Nedovedu si totiž představit, že by soudce Výborný lidovec, který mne v parlamentu provrtával nenávisťnými pohledy schopnými zabít, dokázal nestranně posoudit jakoukoliv věc související se mnou nebo s Republikány. Svůj stín nepřekročil a starého psa novými kouskami neaučíš. Ústavní soud v pravém slova smyslu přestal existovat a o to více práce bude mít soud ve Štrasburku. **Dokončení na straně 2**

Technoparty lék proti stresu všedního dne

Technoparty se většinou pořádá na soukromém pozemku, jehož majitel žije kdesi v cizině. Ani pořadatele technoparty nikdo nezná

Jaké možnosti uplatnění má dnešní mladá generace? Lze konstatovat, že rodiče na své děti nemají čas. Podnikají, nebo se starají, aby sehnali peníze na to nejnütnější a nepotřebnější. Žijeme však v době, kdy se pracovat nemusí. Kdo si chce užít radosti a slasti života, brzy zjistí, že bez peněz to nejde. Hledají se možnosti, jak k nim snadno přijít. Televizní seriály, videohry a zkušenosti z dětství, kdy lásku rodičů vystřídal právě vymoženosti technického pokroku, počítače, mobily, internety, jsou dostatečným základem vedoucím a směřujícím pak už bez větších problémů k trestné činnosti, podvodům, drogám, ke kriminalitě, k násilí a k odmítání všech zásad slušného chování, vzájemných vztahů a ohleduplnosti. Výsledek? Stres všedního dne. Stres však pronásleduje i mladé občany, kteří si poctivě vydělávají na své živobytí. Až na výjimky není jejich výdělek valný. Podnikatelé hledí především na svůj prospěch a často zneužívají svého postavení v neprospěch zaměstnanců. Zejména firmy se zahraniční účastí. Vzniká celá řada konfliktů jak v práci, tak v soukromém životě, kdy je nutné platit nájem, inkaso, léky, potřeby dětem do školy. Těch každodenních starostí je tolik, že mladé rodiny s dětmi, ale i studenti a nezaměstnaní ze stresu všedního dne vůbec nevycházejí. Pak se nemůžeme divit, že zejména mládež hledá každou příležitost, jak se zbavit narůstajících nepřijemností a trochu se vyřádit, starosti hodit za hlavu a nemyslet na to, co je trápi a omezuje.

Kdysi se mládež chodila bavit a tančit na "Odpolední čaj". Tento druh zábavy dnešní mládeži nevyhovuje. Čaje se změnil v diskotéku, kde je ovzduší, místo poklidných a příjemných melodií, naplněno ohlušujícími rytmy a oslepujícími světelnými efekty. Nepopíjí se čaj, ani nealko, ale tvrdý alkohol a stále častěji zde v nejrůznějších provedení nacházejí své příznivce i drogy. Termín ukončení zábavy se posunul do pozdních nočních hodin. Není pak těžké potkat na ulici chlapce a dívky mladé a ještě mladší, jak se hlučně baví, pokřikují na sebe vulgární slova, a vůbec nebadají na to, že bezohledně ruší noční klid.

Odměna pro vytrvalce úplná extáze!

Možná, že se vynázejí TEK KNO party, nebo také TECHNOPARTY inspirovali v Riu na Festivalu hudby a tance, kde se statisíce domorodců a turistů několik dní jen baví, zpívá a tančí.

Technoparty západního stylu přestávají též přehlídku

hudby a tance, ale základem všeho je elektronika. Vše je podřízeno tanci, "Dýdžejove" se všemožně snaží vyprovokovat co nejvíce lidí do bizarního sledu nekoordinovaných rytmických pohybů, čím více, tím lépe. Cílem je absolutní pocit uvolnění a krajní taneční extáze. Počítače a technika komponující hudbu a světelné efekty nesmí chybět. Tempo techno skladeb je vražedné, diskžokeji, druze placení odborníci, komponují vlastní díla z přinesených nahrávek, a vytváří nejrůznější efekty nejdokonalejší elektroniky. Kompozice mohou trvat více jak půl hodiny a přivádí tanečníky, i když jsou fyzicky dobře připraveni, na okraj naprostého vyčerpání.

Pokud jde o oblečení je dovoleno v podstatě všechno. Mnozí účastníci party přicházejí v netradičních kostýmech, které více či méně zakrývají jejich těla, v horké taneční noci může spatřit zvědavý návštěvník půvabné, napulí svlečené dívky. Škála použitých rekvizit není ničím omezena. Různé kombinézy, pláště, trička, černé hedvábi a černá kůže u děvčat přímo letí. Každý se též snaží předvádět své vlastní nápady, píšťaly, halogenové lampy a co nejpronikavější zvukové efekty. Kdo vydrží tuto nepopsatelnou zvukovou vřavu a taneční šílenství až do sedmé hodiny ráni, opouští většinou party po čtyřech, ale zato v povznesené náladě.

Technoparty z druhé stránky.

Mladá žena pobíhá mezi pódií a stany. Je nadšená, dobrou hudbu od té špatné nerozezná, vlastně se ani nesnaží, je jí hezky, je jí fajn, vše je tu super! Tančí ve světle barevných laserů a podmanivého rytmu.

Na posekaném trávníku sedí jiná dívka, studentka a balí si omamnou cigaretu z marihuany. Poslouchá dýdžeje. Pak si lehá pod jeden karavan, určený pro umělce a usíná. Není sama. V okolí se povaluje několik dalších nadšenců party, vyspávají v zaparkovaných autech a posilují se na noční program.

Kousek dál sledují program na pódiu dva mladíci. Po třetím marihuanovým jointu ztrácí orientaci. Vrávorají, klesají k zemi, legrace končí. Nad pódiem běží šileně rychlý bizarní film.

Okolí je plné odpadků, kelímků od piva, z cisteren dávno už voda neteče. Nelze se napít ani opláchnout. Také záchodové mušle přetékají, chodí se raději k plotu. Problémů je víc, ale stále hraje hudba, stále se lidé baví a tancují. Někteří už zcela ze setrvačnosti.

Dokončení na straně 2

Proti každé vlastenecké straně je vedena stejná kampaň

V každé evropské zemi, abychom nechodili moc daleko je proti tamní vlastenecké straně vedena vždy stejná kampaň, která svědčí o tom, že veškerá protivlastenecká iniciativa vychází a je podporována z jednoho centra, přesně podle jedné velmi působivé a osvědčené knihy.

Proto ani nepřekvapí stížnosti našich severních přátel.

I přes řadu uměle vyvolaných skandálů, kterými se snaží média zdiskreditovat tuto stranu a její vedení (1. Jak nápadně podobné se situací naší strany) jsou "populisté" v Polsku druhou nejpopulárnější stranou.

Pět poslanců opustilo v červenci polskou populistickou

stranu Sebeobrana, která byla až dosud silnou opoziční formací. Z původních 53 poslanců, zvolených překvapivě do Sejmu ve volbách v roce 2001, zůstává vůdci Sebeobraný Andrzej Lepperovi 31 lidí. (2. Jak nápadně podobné se situací naší strany.)

Strana, která měla podporu deseti procent polských voličů a byla jedním z hlavních pilířů kampaně proti vstupu Polska do EU, prožívá vnitřní krizi. Mnoho jejích představitelů má navíc problémy se zákonem.

Experti označují Sebeobranu za klasičnou populistickou stranu. Už na počátku, kdy vznikala jako sdružení polských zemědělců, v sobě měla zárodky konfliktů. Lepper proslul jako vůdce silničních blokád zemědělců, kteří tímto způsobem vymáhali od vlády dotace.

Základním vybavením šéfa Sebeobraný se stala velice jednoduchá lehce srozumitelná a stále se opakující prohlášení, která vyjadřují pochopení, solidaritu a připravenost obhajovat chudé zemědělce, nezaměstnané,

důchodce a postižené lidi. Leitmotivem řečníků Sebeobraný je heslo "Ostatně myslím, že Balcerovicz musí odejít!", které útočí na autora ekonomických reforem a dnešního šéfa Polské národní banky.

Převážně levicová rétorika je prokládána národními sentimenty, které symbolizuje charakteristická červeno-bílá kravata, jakou si pravidelně váží poslanci Sebeobraný. Obrana polských tradic se stala základem její euroskeptické pozice.

Obrázek Sebeobraný ale vypadá úplně jinak zevnitř. To potvrzují poslanci, kteří stranu buď dobrovolně opustili, anebo z ní byli vyhozeni. Jenom v červenci odešlo pět poslanců. Lepper tvrdí, že vyloučení byli proto, že "jednali v neprospěch klubu, roznášeli nepravdivé informace a nedodržovali pravidla klubu".

Ti, co klub opustili mluví o nejasném zacházení se stranickými penězi a despotickým vládnutím Leppera (3. Jak nápadně podobné s naší stranou) a jeho nejužší-

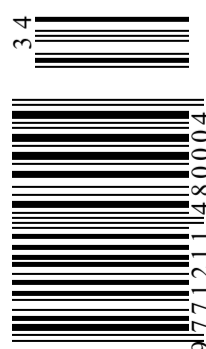
ho poradního sboru.

Přesto akcie Sebeobraný díky široké nespokojenosti společnosti neklesají. Průzkumy veřejného mínění dokonce naznačují, že Sebeobrana je druhou nejsilnější stranou v zemi po vládnoucí Svazu demokratické levice a její podpora se pohybuje mezi třinácti a dvaceti procenty.

Sám Lepper neskrývá své ambice vstoupit do vlády. Jak prozradil v Przekrójji, troufl by si i na post premiéra. Pokud by se Sebeobrana stala menšinovým partnerem, chtěl by zaujmout místo tam, kde se cítí expertem na ministerstvu zemědělství.

A tento postoj polské veřejnosti nejlépe charakterizuje kvalitu polského národa a jeho neochotu nechat si diktovat koho volit od majitelů médií a jejich zaměstnanců. Bohužel, my takový národ k dispozici nemáme.

Čtenář z Opavy

Rozhovor s předsedou naší strany PhDr. Miroslavem Sládkem-pokračování

M. Sládek: "Jsem velmi rád, že naše strana má vlastní, nezávislý tisk. Byl bych však potěšen, kdyby jeho distribuci byla věnována ze strany našich členů větší pozornost"

Dokončení ze strany 1

Redakce: V souvislosti s obnovením restitučních sporů zvláště bývalé šlechty je snaha znovu otevřít otázku majetkových restitucí pro sudetské Němce. Landsmanschaft si dokonce otevřel informační kancelář v Praze. Přitom Vám za varování před tímto vývojem dokonce hrozí vězení.

MS: Odsun sudetských Němců byl spravedlivým a velmi mírným trestem za to, co napáchali našemu národu. Vidíte, že já své názory neměním. Jak nedávno řekl poslední z žijících velitelů povstání ve varšavském ghetu z dubna 1943. Řekl, že nesouhlasí s požadavkem Svazu vyhnanců postavit v Berlíně Centrum proti vyháňení. Bylo by to, podle jeho slov, obrácené zobrazení dějin. Místo toho, aby stavěli pomníky odsunutým, měli by oplakávat mrtvé. Německo vedlo totální válku, která byla namířena i proti civilnímu obyvatelstvu... Je mi líto mladé ženy, která přišla při odsunu o dítě, ale nemám soucit s německým národem, který přivedl Hitlera k moci. Němci žili pět let v okupované Evropě... K tomu mohu dodat jen jediné. Když nikdo nevěřil a nepřikládá váhu mým slovům před Lichtenštejnským palácem v roce 1997a dokonce mě za tato varování věznil na Pankráci, doufám, že alespoň příhlédnou k názoru bojovníka z varšavského povstání.

Redakce: Restituční spory nyní prožívají svoji renesanci. Jak hodnotíte tuto situaci?

MS: Jako velmi nebezpečnou. Byla již prolomena restituční hranice, která byla původně stanovena na 25. únor 1948. V tomto podání již vůbec žádná restituční hranice neexistuje. Naopak se naplňuje i další bod mé kritiky restitucí, protože i na stránkách naše týdeníku i v kydys publikovaných rozhovorech jsem varoval před jasnou tendencí úplně rozvrátit náš právní řád a anulovat nejen výsledky druhé světové války, ale také celé období první Československé republiky. Po těchto záležitostech zůstane z let 1918 1938 pouze jediný platný zákon a to je "TGM se zasloužil o stát". Nic jiného již také neplatí. Mně však nejde o nějaké zákony, ale o osudy lidí. Ti budou bezohledně vyháňeni ze svých domovů a majetků a tento hon na naše lidi neskončí do té doby, dokud nebudou všichni robotovat na panském. Dovedu si představit, jak při těchto slovech nadskakují různí pomatani zastánci monarchie a rádo by šlechta. Věřit ale slovům potomků různých nacistických kolaborantů, že po vítězství v restitučním sporu nechají vše při starém může jen slabomyslný chovanec na zámku umístěného sociálního ústavu. Ten se ale nebude divit, ani když ho povezuou někam jinam. Ostatní by se měli nejen divit, ale hlavně bránit a to sami, protože stát a jeho úředníci jsou buď neschopní anebo se nechají zkorumpovat příslibem podílu na restituci. Existují přeci již konkrétní příklady toho, jak byly porušeny sliby dané na začátku sporu.

Redakce: Nyní na trochu méně závažné téma. Blíží se zahájení školního roku a děti nevědí, kdy vlastně začne? Myslíte si, že hrozba stávků učitelů je reálná?

MS: Ze srdce bych dětem přál delší prázdniny. Ten dobrý pocit z takového oznámení si dovedu vybavit velmi živě. Zcela nezaújatě však musím prohlásit, že si dost dobře nedovedu představit, jak zaměstnanci v ČR stávkují. To je vždy mnoho povyku a nakonec z něho nic nezůstane. Je to trochu podobné Japonsku, kde zaměstnanci stávkují tak, že si dají pásku s rudým kotoučem na čelo. V zemi samurajů je to vrchol vzpoury. U nás je to známka slabosti a to nejen samotných zaměstnanců, ale především jejich odborů. Bezzubé a bezcenné organizace.

I kdyby se náhodou prvního září neučilo, tak ono se neučí stejně. Dětem to nijak nepomůže a vládu nevystraší. Jediný recept je vyhlásit skutečnou stávku a vést ji do té doby, než bude podepsána dohoda o požadovaném navýšení platů. Předpokládám, že po takových třech týdnech nekompromisního postoje by vláda podepsala i dva roky prázdnin.

Redakce: Již dlouho jste nevystupoval v televizi nebo rozhlasu a v tisku jsou zmínky jen v souvislosti s vašim starostováním.

MS: Naprostá informační blokáda přerušovaná jen tu a tam pomluvkami, aby lidé nezapomněli koho nemají volit. To jsou metody používané proti všem vlasteneckým stranám a ve všech zemích. Nejen metoda, ale i výrazy a pomluvy jsou vždy naprosto stejné. Když položíte vedle sebe články v Paris Match o Le Penovi a v Mladé frontě o mně, shledáte jediný rozdíl jazyk. Na tuto situaci jsem si zvykl, neříkám tím však, že je správná nebo že mi vyhovuje. Je to katastrofa dokládající, že v Evropě již není demokracie, ale byla nahrazena totalitní vládou skupiny vyvolených. Ještě, že je "ta útěchovská radnice". To byl však trpký povzdech. Protože i tento fakt je soustavně zneužíván proti mně i Republikánům. Informace jsou podávány jednostranně, zkráceně a redaktoři vyložené lžou ve snaze mně očernit a tím očernit i Republikánskou stranu. Již jednou jsem na tuto situaci reagoval a připomínám, že pokrytectví novinářů nezná mezí. O bývalém napsali "starý, hodný a dobrý starosta", zapomněli dodat komunistu, na jehož místo se dere bezskrupulózní politik. Kolik občanů musí zamáčknot slzu v oku při představě, jak se ubližuje tomu nebohému chudáčkovi. Škod, že podle slov Zemana a Klause "nepřátel lidstva" nehovoří o tom, co se v Útěchově skutečně dělo, jak dnes vypadá a kolik za toho hodného a dobrého obce zaplatila.

Redakce: Pro tentokrát děkujeme za rozhovor a doufáme, že vzhledem k množství aktuálních námětů budete moci pokračovat i v dalším čísle.

MS: Jsem velmi rád, že naše strana má vlastní, nezávislý tisk. Byl bych však potěšen, kdyby jeho distribuci byla věnována ze strany našich členů větší pozornost. Proto žádám členy i místní organizace, aby prověřili dostupnost Republiky na stáncích ve svém okolí a během září podali zprávu předsednictvu strany tak, aby mohla být projednána na poradě vedení, která se uskuteční na konci září.

Nový školský zákon

Kdyby obsah zákona odpovídal skutečným potřebám veřejnosti, asi by nešlo o boj, ale o poměrně klidné přijetí dlouho očekávaného zákona

Vzdělávací systém byl u nás dobrý od doby Marie Terzie. Ránu mu zasadili až komunisté, ubohým kopírováním sovětského bolševického systému. I poté však díky tisícům učitelů, vyškolených ještě za první Československé republiky jsme patřili mezi nejvzdělanější lidi. Tomu však hodlá učinit definitivní přítrž již několikrát polistopadová vláda. Všechny se snaží o jediné. Dostat naši mládež na úroveň rozvojových zemí. Tím mám na mysli většinu mládeže, která je odkázána na domácí školy. Netýká se to těch nejbohatších, jako je třeba Buzková a Gross, pro ně jsou cizí školy, ani těch nejchudších, protože pro ně je připravena negratmotnost.

Přijímání nového školského zákona přechází do další, již několikáté, rozhodující fáze. Znovu se tak utkají představy oficiálních představitelů občanů poslanců a senátorů s představami státních úředníků. A boj to nebude snadný.

Kdyby obsah zákona odpovídal skutečným potřebám veřejnosti, asi by nešlo o boj, ale o poměrně klidné přijetí dlouho očekávaného zákona.

Návrh nevychází z původního zadání, podle kterého měl legislativně garantovat cíle a záměry platného Národního programu rozvoje vzdělání, rozpracovaného pod názvem Bílá kniha. Znamená to snad, že ministerstvo školství jako garant realizace programu se s ním neztotožňuje, nebo ho nepochopilo?

Zakonzervováním řady procesů, z nichž je většina nefunkční, budou výrazně omezeny již nastartované procesy demokratizace, autonomizace a liberalizace vzdělání. Jde tím snad o získání prostoru pro uplatnění řady pracovníků státní správy a ministerstva? Nebo jde jen o neschopnost nadhledu nad současným vývojem ve světě?

Očekávali jsme stručný a efektivně formulovaný zákon, který se omezí jen na zásadní jevy a jejich legislativní souvislosti. Dočkali jsme se ale rozsáhlého, nepřehledného a na detailech postaveného zákona, který zůstal spíš popisem chodu institucí než podmíněk a zaměření vzdělávacích procesů.

Perspektivní působení zákona je tak zpochybněno, protože nehovoří o školním vzdělání jako o prvním kroku celoživotního vzdělávání a východiskem není ani rozvoj individuálních potřeb každého člověka. V návrhu jde jen o popis a administrativní úpravy již probíhajících procesů.

Jakoby zřizovatelé, ředitelé škol a rodiče nebyli schopni postarat se o co nejlepší vzdělání svých dětí a svěřenci. Nejde jen o nerespektování zákonů o veřejné správě, ale jde i o vyjádření nedůvěry lidem, pro které jsou vzdělávací procesy zaměstnanými a z nichž řada prokazuje i ve frustrujících podmínkách špičkové pedagogické výkony.

Nový školský zákon by měl být kompatibilní s evropskou legislativou. Tím, že z návrhu vypadla preambule

definující cíle a hodnotové zaměření, byly zpochybněny dokumenty, které se měly stát východiskem zákona. A to nejen proto, že některé jsou částí naší ústavy, ale i proto, že otevírají prostor pro skutečně demokratické vzdělávání, postavené na principu rovnosti šancí a respektu individuálních potřeb. I když se pro jejich dodržování vyslovil současný náměstek ministryně již v roce 1994, nejsou v tomto návrhu téměř vůbec zohledněny. Zřejmě by zařazením do návrhu došlo k omezení další dosud existující kompetence státní správy a vytvořilo svobodný prostor občanům, pro který zatím administrativně našťěstí chybějí kontrolní kolony.

Návrh se velmi konzervativně staví k podmínkám pro všeobecné a odborné vzdělávání, k chápání školy jako služby veřejnosti, ke způsobům financování, právům rodičů, dětí, způsobům hodnocení žáka a dalším.

A to vše navzdory odborných připomínek a návrhů ze strany zaměstnavatelů, pedagogických asociací a profesních sdružení. Bohužel, nedošlo ani na úvahy sladit návrh zákona s články o školách a vzdělávání v textu chystané evropské ústavy.

Je tedy nutné, nabádat poslance, aby se nenechali ukolébat zdůrazňováním pozitivně formulovaných jednotlivostí, ale naopak aby si všimli nedodržení zásadních východisek a nadvládu právního jazyka nad pedagogickými potřebami společnosti.

Pozornost by měli věnovat i evidentní neschopnosti provázat zákon s perspektivními trendy vyplývajícími z udržení zaměstnanosti, z rozvoje celoživotního vzdělávání a z respektování individualizace. A to možná až na hranici uchování povinné školní docházky, která umožňuje i jiné formy vzdělávání než jen masové vyučování.

Pokud nám jde o vytváření konkurenceschopné budoucnosti našich lidí, musíme si rozhodně chránit náš největší potenciál tvůrčí schopnosti občanů.

Toho dosáhneme tím, že odmítneme takové návrhy zákonů, které tento potenciál omezují a podřizují zbytečné byrokracii.

Představitelé ministerstva školství neomlouvají ani snaha dodržet závazné vládní termíny pro předložení zákona. Zvítězit by měl zdravý rozum a reálné hodnocení úrovně odezdáváné práce nad stranickou a administrativní disciplínou.

Pokud se nepodaří tento návrh zamítnout ani pomocí odborných a věcných argumentů, nastoupí politický "handl", který ovšem zcela odhalí to, jak předkladatelé pro vlastní uspokojení budou schopni obětovat budoucnost většiny národa. A to je velmi hluboká pravda. Budoucnost národa je v mládeži a budoucnost tak malého národa jako jsme my dvojnásob. Nejsme tak ekonomicky silní abychom si my podrobili okolí. Pokud nebudeme vzdělání a hrdí na svůj národ, tak v okolním germánském moři zmizíme.

A. V.

Polistopadové "změny"

Životní úroveň se velmi dramaticky snižuje a v budoucnosti se ještě očekává rapidní zhoršení

Od počátku listopadové změny režimu v roce 1989 jsme očekávali změny k lepšímu ve všech aspektech našeho života. Čas však neúprosně "oponou trhá" a my se (mimo představitelů moci, jejich rodin a známých) vinou tohoto nového režimu dostáváme do nezáviděníhodných situací, kdy bude brzy každý občan okraden, zbit, uražen a to vše "díky" narůstající aroganci těch, kterým je osud většiny občanů naprosto lhostejný.

Životní úroveň se dramaticky snižuje a v budoucnosti se ještě očekává rapidní zhoršení. Snad si mnozí vzpomenou, s jakým výsměchem a opovržením byly glosovány "jistoty", kterých možná nebylo mnoho, ale i ty zmizely. Pryč je též doba, kdy poslanci, zvolení za republikánskou stranu podávali v parlamentu návrhy na snížení nejen poslanceckých platů, ale i na snížení či omezení bezbřehé poslancecké imunity.

V médiích můžeme každodenně slyšet alarmující zprávy nejen o ekonomice našeho státu a násilí páchaném kriminálními živly.

Těžko také nacházíme jména vlivných politiků, nezatižených korupcí, podvodů, souhlasem s výprojelem národního majetku, včetně jízdy v opilosti s tragickými následky a schvalování špatných zákonů. Navíc je slovní vyjadřování některých z nich natolik hrubé a vůči těm, kterým se toto nelíbí natolik urážlivé, že se často vymyká nepsaným normám etiky.

Bývalá strana SPR-RSČ, nyní RMS Republikánská strana Miroslava Sládky, kteří od svého vzniku na jevy a špatné chování mocných upozorňovali, byli a dosud jsou nejvíce ostouzenými a uraženými občany v ČR a nejvíce předseda této strany pan Miroslav Sládek.

Po neúspěšných volbách byly tendence tohoto politika uvést do naprostého zapomnění, ale po jeho vstupu do

komunální politiky se občas, s celkem pravidelnými přestávkami, v tisku něco "při dobré vůli" najde. Nyní, kdy se někteří politici chystají převzít moc (a výhody) pomocí předčasných voleb, dá se očekávat značné oživení výpadů proti Republikánům.

Připomeňme si "kvalifikované názory" na republikánské předseda, které jsme již v týdeníku Republika č. 18 mohli shlédnout několika malými úryvky:

M. Komárek ... třeba vám pak bude praskaného finančního eskamotéra trochu líto ...

Šíma: Naostro ... něco tak hrubého, sprostého, přímo zavánějícího hyenismem, snad ještě v žádné jiné zemi nebylo ...

Z mnohých je nejkrásnější prořectví P. Šaradina, kde praví ... "neúčast sládkových republikánů v nové sněmovně je bezpochyby signál jisté kultivace a demokracie našeho politického systému... Neúspěch SPRRSČ může vést k větší výkonnosti sněmovny jako celku a tím i k větší důvěře v tuto instituci ... Ve straně se bude hledat viník volebního neúspěchu a lze předpokládat, že se brzy dovine další podrobnosti o současných skandálech."

Méně známý politik Lesák nazval svého času Republikány i jejich členy a příznivce ménězávitovými. Neuvědli tehdy, kolika lidem a jakým způsobem jim měřil mozkové závity než dospěl k této diagnóze.

Výrok výše uvedeného P. Šaradina je znamením doby, kdy se skutečnosti nějakýmzázrakem přetvoří v naději a chtění, aby měli naši "prognostici" dostatek víry, že to bude takové, jaké oni sami chtějí. Proto dokáží přesvědčit ty pomýlené, kteří jejich víru následují a řídí se podle ní.

Ša

Technoparty lék proti stresu všedního dne

Technoparty se většinou pořádá na soukromém pozemku, jehož majitel žije kdesi v cizině. Ani pořadatele technoparty nikdo nezná

Dokončení ze strany 1

S odvozem odpadků jsou další problémy. Den po skončení technoparty jsou odpadky v tom lepším případě sesbírány do igelitových pytlů, další den byly pytle rozřezané a rozhrabané. Odpadky zase znečistily okolí. Údajně to způsobili bezdomovci a nezaměstnaní, kteří v nich hledali něco k jídlu nebo pro svou potřebu. Technoparty se většinou pořádá na soukromém pozemku, jehož majitel žije kdesi v cizině. Ani pořadatele technoparty nikdo nezná. Obec nemá povinnost odpadky ze soukromého pozemku odstranit. Po-kuta nepomůže. Není, kdo by jí zaplatil! Bohužel se jedná i o nepovolenou akci.

Policie má ruce svázané, prý není znám organizátor akce. Hygienik zase prohlašuje, že pokud jsou odpadky v pytlích, nebudou se problémem zabývat. Žádné ohrožení životního prostředí či zdraví obyvatel nehrozí.

Špunty do uší.

Nejlépe to vyřešila jedna starostka obce, u které se technoparty jednou konala. O nepovolené akci věděla radnice již předem. Aby obyvatele obce nerušil ten strašný kravál, který se nepřetržitě šířil do všech stran, zakoupila starostka pro spoluobčany špunty do uší, aby je hluk nerušil. Postěžovala si ale, že si je vyvezdlo jen

několik občanů, ostatní to prý nevidalo. Také se vyjádřila, že mají velké obavy ze špatného hygienického zájemi. "Doslova mně to děsí, jak to tam vypadá!"

Názor jiného starosty: "Každá generace má nějakou oblíbenou muziku. Když mají dnešní mladí rádi tohle, tak proč by se nepobavili?"

Závěrem.

Na největší taneční party pod Řípem v roce 2002 přišlo odhadem téměř dvacet tisíc lidí. Řidiči kyvadlové dopravy bral od každého 20 Kč. To není moc, ve srovnání se vstupenkou na noční koncert, která stála 600 Kč. Ke konfliktům nedocházelo, až na malé výjimky. Několik mladíků musela policie uklidnit, zadržela i automobil se třemi cizinci, převážející nezjištěné množství drog, mířící právě na nedalekou technoparty.

Již před mnoha lety pronikly na veřejnost zásady výchovy nové mládeže: "Budeme ji rozkládat, mravně kazit, zbavovat cti, vychováme z ní cyniky, vulgární lidi, hlupáky, budeme podporovat sprostotu, drzost a nestydatost. To vše kultivovat, až to rozkvetne a přinese toužebné plody".

Vláda dokáže na jedné straně zakázat Republikánskou mládež, ale na straně druhé, nemá zájem akce, jako jsou technoparty jakkoliv omezovat, i když jsou nepovolené

J.P.

IPB a miliardy, které zaplatíme my všichni

Z celkové bilance, která činila kolem 300 miliard, převzala ČSOB 127 miliard aktiv. Suma představuje jejich skutečnou hodnotu, nikoli hodnotu účetní. Stát zaplatí zhruba 160 miliard. Což je mnohem více, než kolik původně vláda podporovaná parlamentem slibovala.

Šlo o rizikovou transakci. Fúzi se zabývaly úplně všechny části ČSOB. Pokud by ČSOB, která měla privatizační náskok, nebyla zatížena nutností tří roky vyřadit tuto transakci, starat se o kajmanské fondy, určitě by byla schopná mnohem razantněji nastoupit do svých obchodních profilů.

V normální bance jsou jasné nastavena pravidla hry. V tomto případě se pravidla tvořila za pochodu. Byla to krize a ČSOB na sebe vzala odpovědnost za její řešení, za ochranu vkladů klientů. Nemohla tedy mít ošetřeny všechny situace, které mohly nastat. Navíc hrál zásadní roli stát. Např. hned od počátku nebylo jasné, zda má větší zájem na tom, aby byla omezena úvěrová politika, přesněji zda se budou omezovat nezdravé tendence, které byly v IPB. Tady hrozil konflikt mezi státem, který se snažil, aby banky co nejvíce půjčovaly a mezi konzervativní úvěrovou politikou ČSOB.

ČSOB se snažila především omezit všechny umělé obchody. IPB řadu operací prováděla podle stejného modelu. Protože jako banka nemohla podle zákona kupovat akcie, půjčila peníze nějaké schránce, vytvořené na nákup akcií. Tím uměle vytvořila vlastníka dané společnosti, v řadě případů specificky vybraného nebo dokonce spřízněného s managementem IPB. Operace přitom nebyly podloženy ekonomickou analýzou IPB takovou analýzou někdy záměrně neprováděla. Tyto typy obchodů byly primárně pozastaveny. ČSOB zarazila půjčování na nákupy balíků akcií, nákupy podniků, kde vlastně IPB dělala z lidí milionáře, podnikatelskou vrstvu, aniž by to bylo reálně ekonomicky podloženo. IPB se z velké části soustředila na nákupy akcií, nikoli na vlastní financování výroby firem. Tvrzení, že provoz třetiny ekonomiky závisí právě na fungování IPB, byla nadnesená. Započítávala akviziční financování, které bylo v řadě případů neracionální a jenom bance ubíralo prostředky na financování výroby.

U kajmanských fondů, do kterých IPB převedla svůj nejvyšší majetek, bylo rozplétání vztahů technicky nejsložitější, protože do nich IPB vyvedla řadu subjektů. Navíc "kajmany" byly zahaleny řadou spekulací, vyskytovaly se různé protichůdné informace a zá-

měrné dezinformace. Tyto bylo třeba oddělit od doložitelných věcí.

Bylo nutné provést právní analýzu nejrůznějších dokumentů, od nuceného správce a příslušných divizí IPB. Nikdo nebyl schopen předložit důkaz, že by IPB měla právní nárok na ovládnutí těchto struktur. Žádný takový nástroj nebyl nalezen ani v účetnictví banky. Jestliže management IPB nějak neformálně ovládal kajmanské fondy, tak to nebyla banka, ale pravděpodobně konkrétní osoby. Nicméně je to pořád záležitost, která není vyjasněná.

Na vysvětlenou Kajmanské struktury to je schránka. Uvnitř se nachází majetek, který byl v určité době majetkem IPB. Dle názoru ČSOB se stalo to, že tento majetek byl z IPB do těchto struktur vyveden, aniž by bylo zajištěno, že se výnosy vrátí zpět do banky. Nomura byla rozhodujícím akcionářem IPB, zaměstnanci Nomury měli v orgánech IPB zásadní slovo. Bez jejich souhlasu by se to nestalo. Ostatně, když Nomura při krizi IPB nabízel státu společný postup, chtěl si ponechat nadále kontrolu právě nad "kajmany".

Velkou část fondů banky představují podílové listy v zahraničních společnostech a akcie různých podniků. Řadu těchto aktiv držela IPB nepřímou, přes různé společnosti, jako byla Domeana nebo různí dlužníci banky. A ty úvěry byly kryty oněmi aktivy z fondů. Výkyvy cen na kapitálovém trhu a fakt, že dlužníci nespáceli vedly k tomu, že se začaly čím dál víc rozvířat nůžky mezi hodnotou aktiv tak, jak je vykazovaly jednotlivé firmy, a hodnotou závazků těch stejných firem. IPB v této situaci měla vytvořit opravné položky a následně kapitálově posílit banku. Místo toho začala vytvářet umělé struktury a obcházet účetnictví. Tím zkreslila informace, které šly na kapitálový trh a do médií. Proto se odhad hodnoty fondů různí.

Celý případ provází řada soudních sporů. ČSOB stojí od počátku na straně státu. Stávalo se i to, že když zůstávala pozici, která byla pro daný moment výhodnější pro stát, musela často přesvědčovat i vlastní lidi. Je to určitá součást ceny, kterou ČSOB platí za transakci s IPB, určitá protihodnota, kterou získává stát.

Převzetím IPB zabránila ČSOB tomu, aby banku někdo provozoval za státní peníze stejným stylem jako po deset minulých let. Obchod, který tak udělala je srovnatelný s obvyklými podmínkami v té době na trhu. Tedy třeba s koupí České spořitelny rakouskou Erste bank.

A. V.

Bude někdo potrestán?

Milionové chyby v účetnictví zjistil Nejvyšší kontrolní úřad při prověření hospodaření Pražského hradu v době, kdy byl prezidentem náš všemi milovaný Václav Havel.

Kancelář prezidenta, Správa Pražského hradu a Lesní správa Lány například špatně účtovaly investice. Umělecké předměty, sochy a obrazy za dvacet milionů korun nebyly nikde evidovány, takže je docela možné, že předměty za mnoho desítek milionů korun mají bývalí hradní zaměstnanci doma. Přitom tento fakt nelze nijak dokázat, protože zmizelo to, o čem nikde nejsou

vedeny žádné záznamy. Za zmizelou elektroniku za milion korun (počítače, video, televize) nepožadoval nikdo po odpovědných lidech náhradu. Hrad platil externím pracovníkům i za to, co mohli udělat jeho zaměstnanci, uvádí Nejvyšší kontrolní úřad. Prostě na Hradě se kradlo přesně tak jako kdysi upozorňoval hlas z reproduktoru při průjezdu tramvaje kolem Hradu. Potrestán skutečně nebude nikdo, protože tím prvním, statutárním a tedy odpovědným pracovníkem byla modla zvaná Havel.

Jo Po

Má vůbec nějaký smysl zajímat se v dnešní době o politiku?

Zajímat se je nutné v každém případě. Horší je to s odpovědí na otázku, zda můžeme současný stav nějak ovlivnit. Sdělovací prostředky se snaží vnútit veřejnosti názor, že zajímat se o politiku má, ale v žádném případě jí nějak ovlivňovat. Ani v řádných a "svobodných" volbách. Veškeré opoziční projevy jsou označovány za kacírské, extrémní a tudíž nepřijatelné. Lid má přece demokraticky zvolený parlament, demokratickou vládu, Ústavu a nezávislé soudy. Co by víc mohl chtít!

Četl jsem již řadu příspěvků z řad čtenářů, že nesmíme dál připustit devastaci státu, zemědělství, rozkrádání národního majetku, porušování zákonů, ale to podstatné jsem nenašel. Jak proti tomu bojovat, co dělat? Co může udělat prostý občan, když ti, kteří mají moc a prostředky nedělají nic pro odstranění nespokojenosti převážně většiny národa. Naopak. Vzniká dojem, že režimu to vyhovuje. Jsou směšné ty různé výzvy k občanské neposlušnosti, k zachování státní suverenity, národní jednoty, pokud není uveden rozumný a solidní, ale hlavně proveditelný způsob, jak toho všeho dosáhnout. Velmi dobrý návod byl otisknuto v Republice č. 1 v roce 2002: je třeba dát svou nespokojenost na vědomí všem médiím, kteří otiskly lživé a neobjektivní informace, dožadovat se nápravy, opravy a účasti zástupců republikánů a zkoušet to znovu a znovu, obracet se na redakce novin, dopisy, telefonáty, obracet se i na Radu pro rozhlas a televizi a požadovat vyváženost zpravodajství. Pokud mají Rómové a církev pravidelné televizní pořady, proč by je nemohly mít mimoparlamentní strany, Moravané, zemědělci, odboráři, důchodci ale i republikáni. Proč není národ informován, co tyto stra-

ny dělají? Pak se jim před volbami vyčítá, že o nich nikdo neví. Je to režim, který je neustále bojkotuje a ničí.

Dále Republika doporučuje hovořit otevřeně s lidmi, mezi přáteli, na pracovišti, v soukromí, se sousedy. Příležitostí je dost. Je až neuvěřitelné, jaké názory lidé mají. Jestliže proti komunistům se vyjadřovalo hodně lidí, tak proti dnešním "demokratům" je to o mnoho více. Některé polemiky a diskuse mezi občany skončí v neřešitelné situaci: když ne socialismus, když ne kapitalismus, TAK CO TEDY VLASTNĚ CHCEME?

Lidé se o politiku zajímat nepřestali. Nedělní odpoledne na zahrádce; po zhodnocení sportovních událostí, počasí a vzájemného zdraví, došlo i o politiku. Názory sousedů:

Vláda nezná nic jiného než zdražování. Poslouchat zprávy v televizi je úplný horor. Ekonomické názory většiny politiků jsou příšerné. Kde ti lidé žijí, že nevědí, že ty jejich rozmyšlenky přináší lidem jenom zhoršení životní úrovně.

Máte pravdu, soukromý podnikatel, jakmile má první problémy, tak si je řeší na úkor zaměstnanců, propouští a je mu jedno, zda se jedná o matky s dětmi, nebo starší lidi před důchodem. Přitom často vykazuje zisk a sám se neomezuje ani v nejmenším.

Nebo ta špatná letošní úroda obilí. Hned je důvod k dalšímu zdražování. Nedávno ještě tvrdili, že máme plné sklady obilí z loňské sklizně...

A zdravotnictví? Nejsou peníze? Tak zavřeme nemocnice, omezíme lůžka a postarat se musí každý sám o sebe! Vyřizeno!

J.P.

Komunistická strana-kam s ní-II

Již několikrát jsme psali v našich novinách o problému, který vznikl již před listopadem 1989. Tehdy se Chartisté v čele s Havlem a zaměstnanci Prognostického ústavu dohodli s ÚV KSČ na způsobu provedení listopadového "převratu" a polistopadového rozdělení koryt. Proto také nebyl žádný komunistický potrestán za největší zločiny. Komunistická strana je v parlamentu a její členové zastávají vysoká místa ve státní správě. Nyní tomu korunu nasadil prezident zvolený hlasy komunistických poslanců, když prohlásil, že KSČM je normální demokratickou stranou. Patolízalští novináři hned přispěchali s pseudoargumenty na podporu tohoto tvrzení.

Komunistická strana Čech a Moravy údajně nemůže být nedemokratickou, protože je na základě platných stanov registrována Ministerstvem vnitra. V jejích stanovách se můžeme dočíst, že programovým cílem je "společnost politicky a hospodářsky plurativní". Jenže u nástupkyň KSČ dodnes přetrvává neostaliniismus. Ten čerpá svou životaschopnost ze dvou zdrojů:

1. Nepřekonaná stalinistická zkušenost u většiny členů strany. V roce 1999 měla strana 2,7% členů, kteří do ní vstoupili po listopadu 1989. 58,4%, tedy nadpoloviční většina, jsou kádry, které v ní působí nejméně 40 let. Dokonce jeden z čelných ideologů strany J.Heller hovoří o "neostalinském komplexu" v KSČM.

2. Neschopnost vedoucích představitelů a teoretiků kriticky nahlédnout slabiny marxistické ortodoxie, na kterých neostaliniismus parazituje. Všeobecně přijímaná koncepce tzv. samosprávného socialismu má údajně překonat chyby a omyly "reálného socialismu" a tím učinit ze socialismu společenský systém "reálně překonávající" současný kapitalismus. Stačí však špetka smyslu pro kritickou analýzu, aby bylo jasné, že taková koncepce uchovává veškeré slepé uličky realsocialistického režimu.

V rovině ekonomické není jasný vztah samosprávného socialismu k tržní ekonomice, čímž vzniká riziko jeho hospodářské neefektivnosti. V rovině politické je nepřehlédlný vztah KSČM ke státu, čímž opět vzniká riziko diktatury byrokracie nad tzv. proletariátem. A v rovině občanské není jasný vztah k občanské společnosti, takže opět vzniká riziko dege-nerace společenského systému v totalitu.

Neostalinský charakter KSČM se demaskuje i v politické taktice, kterou formuluje jeden ze stěžejních programových dokumentů strany: Základní trendy vývoje ČR a návrh strategie KSČM v horizontu příštích desetiletí. Podle ní se KSČM výslovně zdráhá stát politickou stranou plně integrovanou do parlamentního systému. Tento krok by byl rezignací na roli "revoluční" a "antisystémové" strany.

Svou taktiku naopak staví na kombinaci parlamentních a mimoparlamentních aktivit orientovaných na generování objektivních podmínek vzniku revoluční situace. S jejím vznikem se v ČR počítá kolem roku 2030.

KSČM se proto snaží vyvolat negativistické nálady ve veřejnosti a podporovat samosprávný a státní vlastnický sektor, který má být oporou budoucí ekonomické základny samosprávného socialismu. Má k tomu dojít výkupem podniků a jejich předáním do rukou dělníků. Doporučuje se také vznik "široké demokratické, vlastenecké a levicové fronty národní spásy", zahrnující politické subjekty, odbory a společenské organizace. Tato jakási nová Národní fronta má být základem vlády, která by přechod k samosprávnému socialismu uskutečnila.

Neostalinský je i pohled na vlastní dějiny. Komunisté na jedné straně nadsazují svou roli "nejpokrokovější" složky novodobých národních dějin, na druhé straně relativizují či zamlčují fatální chyby a zločiny, kterých se dopustili.

Do očí bijícím důkazem neostalinského profilu KSČM je neschopnost docenit pokus bývalé KSČ o reformu stalinistického systému v roce 1968 a interpretace období po listopadu 1989 jako "kontrarevoluce".

Pojímat dnešní komunistickou stranu jako stranu demokratickou, kriticky vyrovnanou se svou stalinistickou minulostí, je tedy možné jen při povrchní znalosti její programové agendy.

A nejde jen o název nebo program, či orientaci členů. Jde o celkovou zprávu o shnilém státě a národu, který již nemá vůli národem být. Proto je na nás, abychom burcovali, apelovali a bojovali. Proti nám stojí zločinci zbrocení krví nevinných obětí, kteří se neštítí žádné špinavosti. Přesto však dokážeme zvítězit.

Jaroslav Kopecký

... a tak to vidím já

Volební zákon?

My trváme na zachování poměrného volebního systému, který je pro naši zemi nejvhodnější. Rozhodně odmítáme jakékoliv spekulace na téma většinového volebního systému, osobnosti apod. Vůbec nejlepším by bylo ponechat starý volební systém i zákon, ušetřily by se peníze i čas.

Termín voleb?

Čím dříve, tím lépe. Každý den prodlení znamená tučnější konta současné vládnoucí garnitury, nás všechny to však přijde velmi drahé.

Co říkáte návrhům, které na sklonku loňského roku předložil prezident republiky?

Rozhodně s nimi nesouhlasíme. Ostatně na titulní stránce týdeníku Republika vyšlo zcela jasně definitivní NE! Již při prvním pokusu prezidenta prosadit rozšíření svých pravomocí. Takovéto pokusy směřující k diktatuře a ještě k tomu připravované sborem ne nepodobným operetnímu ansáblu, by naši zemi jediné poškodily. Křečovitá snaha ušít si na míru pro partu kamarádů strukturu zákonodárných sborů, volební zákon apod., vedla k vytvoření pozoruhodných slepenců. Dá se předpokládat jediné. Historici a znalci práva budou mít jednou velmi zajímavou látku, která oživi jejich jinak suchopárné publikace, líčením neuvěřitelných příhod v jedné malé středoevropské zemi, která se jmenovala Kocourkov. Nebo snad Absurdistán?

S blížícími se volbami se často diskutuje o průzkumech veřejného mínění. V českých zemích zatím dominuje ODS. Jak objektivní jsou průzkumy a jaký je skutečný zájem voličů?

Podle průzkumů veřejného mínění se těší někteří pohrobci Občanského fóra přízni voličů. Je to způsobeno několika faktory. Snadnou manipulovatelností našich občanů působením sdělovacích prostředků, které vyvolávají dojem, že právě ve zmíněných organizacích jsou soustředěni největší odborníci. Zcela záměrně jsou potlačováni zástupci ostatních politických stran, čímž se může občanům zdát, že nemají k řešení daných problémů co říci. Z hlediska objektivit průzkumů můžeme jen doufat, že instituce zabývající se touto činností se chtějí stát v budoucnu důvěryhodnými tak, aby se na ně obraceli všichni zainteresovaní a proto už dnes pokládají kvalitní základy. Nesenóznost a nadsazování v průzkumech totiž může vyvolat ve veřejnosti zcela přirozenou reakci. Tendence dát své hlasy těm stranám, pro které se zdánlivě již rozhodlo velké množství občanů.

Reakce zcela pochopitelná, kterou zachytilo již přísloví „při tam, kde už je mokro“.

Je to také jev dobře známý i z rodinného života. Kdo má více sourozenců může z vlastní zkušenosti potvrdit, že rodiče spíše podpoří toho ze sou-

Analýza 17. listopadu 1989 Obecné podmínky

Od počátku 20. Století nastala doba konce všeho neměnitelného a posvátného a začala doba relativismu bez hranic, doba zmechanizování života, doba manipulátorů a spotřebního davového člověka. Ideologové všeho druhu, utopisté a revolucionáři neposkytují už žádnou naději, protože jejich království pravdy na zemi a věčného vysvobození ve svobodě, byly vždycky neuskutečnitelné. Všichni byli obětí vlastní neznalosti hranic možného.

Mezinárodní finančníci, profesionální političtí hráči a relativističtí manipulátoři naproti tomu vytvořili skutečnosti, které v mnohém předstihly sny utopistů. Jejich produkty jsou velkoměsta, organizátoři davů a jejich smýšlení, náhrada života spotřebitelstvím a světové sjednocení. To všechno nemuselo být předem plánováno, předvídáno ani proklamováno, nemuselo to být do důsledků součástí žádných idejí, postupně aproximace k tomuto stavu byly víceméně dílem nahodilosti, dovedně využitých. Neplánovanost vědeckých a technických vynálezů vytvořila technologické prostředí, které rozdělilo radikálně život člověka na specifické funkce, které jsou měřeny a řízeny. Život se rozbil do útržků. Lidé žijí každý útržek samostatně a nemohou se spojit v celek, který by dal nějaký smysl. Člověk žije různé životy v jednotlivých epizodách a má je zpřeházené. Žije jednu epizodu a na ty ostatní nedokáže zapomenout, nemůže se jich zbavit. Když to nejméně chce, vynoří se a stojí nesmířitelně proti sobě. Části jsou jasné, ale celek je mlhavý a nepochopitelný. Není jasné, zdali rozum člověka osvobozuje, nebo zdali činí nesčetné inovace samu strukturu společnosti ještě nejasnější a záhadnější. Je však zřejmější, že člověk, manipulátor, byrokrat či vědec, ztrácí svou intelektuální vládu nad skutečností.

Tento relativní stav vytváří mezi lidmi a lidskými hodnotami, k nimž dospívali celá tisíciletí, nové prostředí, v němž všechna předcházející přesvědčení, světská i náboženská, jsou zpochybná. Už druhá polovina 19. Století naznačovala krizi všech idejí, demokracie, náboženství i politiky.

Demokracie stojí tváří v tvář vysoce technologickému světu, v němž je společnost nedemokraticky rozdělena na vysoce kvalifikované a vysoce nekvalifikované sektory a lidi. Vzniká otázka, zda bude vládnout technologická mocenská skupina.

Náboženství a filosofie prožívají svou vlastní krizi. Jakmile jednou lze vnější prostředí pochopit, člověk už nepotřebuje útěchu vymyšlených demiurgů. Avšak v tomto novém postoji musí člověk čelit trapné skutečnosti, že při poznání různých aspektů společnosti se společnost jako celek zdá být nevysvětlitelná. Kromě toho musí člověk převzít novou zodpovědnost za svůj svět, v němž už není vhodného nadpřirozena, na které by svazoval vinu za své neštěstí.

Technologie je ve své podstatě sociální povahy a sociální krize se často odráží v literatuře, která citlivě reaguje, než v číslech, vykazujících výrobu a spotřebu zboží. Vzpouza, pochybnosti, odcizení a dekadence patří dnes k dominantním literárním a uměleckým tématům. O všem lze pochybovat a zdá se, jako by se lidstvu hnušil jeho vlastní vývoj. Všechno myšlení končí v nejistotě a zmatku a taková je celá dnešní nálada.

Bolševismus už nemá žádný význam a kapitalismus spěje ke konci vlastní dekadenci, protože jeho ekonomie ničí jeho vlastní civilizaci a osobnost jednotlivého člověka. Převzetí takového vzoru by nemělo být programovým cílem, zejména pak ne dominantním programovým cílem. Klasické pojetí kapitalismu kombi-

novalo zvláštní etiku s výrobním systémem: soutěžící jednotlivci se svým absolutním právem na soukromé vlastnictví sloužil druhým lidem tím, že šel za vlastním prospěchem. To byl volný trh, tj. neviditelná ruka určující ceny, přiděluje peníze a výrobní prostředky tam, kde jich bylo možné nejlépe využít atd., což usměrňovalo každou antagonistickou osobní chamtivost ke společnému dobru. V takové situaci je vydělávání peněz ctností, protože podporuje individualistické snahy, inovace a bohatství společnosti. Toto svobodné soutěžení však svými vlastními hluboko zakořeněnými tendencemi téměř zničilo samo sebe. Vedlo k soukromé kolektivizaci ekonomie a k velkému nahromadění bohatství několika málo lidí. A tomu odpovídající koncentraci ekonomické moci v rukách lidí, kteří často nejsou majiteli, nýbrž jen správci a manažery investovaných kapitálů, jež spravují podle vlastního dobrozdání s cílem zvětšit zisk. Dekadence se projevuje právě v této koncentraci a kolektivizaci, z níž vyplývá možnost diktovat ceny spíše než reagovat na zákon nabídky a poptávky, využití zisků a plánovaných technik, stratifikace vynalézavosti a odstranění rizika na peněžním trhu. Tato kolektivizace vede ke krizi odpovědnosti vzniká otázka, zda je manažer odpovědný pasivnímu akcionáři nebo veřejnosti.

Tento západní hospodářský vzor byl tradičně identifikován s úsilím dosáhnout okamžitého peněžního zisku. Poněvadž se však korporáční podnik rozvíjel po dlouhou dobu své činnosti, jeho moc už není osobní, nýbrž kolektivní politikou státu. Protože korporace spěje k byrokratickému kolektivistickému řádu, který není kapitalistický ani socialistický, vzniká nová filosofie a metoda řízení.

Dekadence chudiny spočívá v její neschopnosti snést se s vlastní mocí. Vlastnosti a city, které u ní vyvstávají ve dnech vášnivých a spontánních povstání, jako solidarita, lojalita apod., se zinstucionalizují a zbyrokratizují, jejich vedoucí skupina se změní v cíl sobě samé a utlačení zůstanou předědem historie, nejvyšší figurou ve hře. Protože dekadence chudiny otupila své dřívější ostří a dekadence kapitalismu se změnila v korporáční kapitalismus, skončila pojetí socialismu a kapitalismu z 19. Století jako utopie. Tradiční sociální kategorie se staly anachronismem. Nynější problémy mají co dělat s kvalitou života a k ní nemají ideologové minulých dob co říci. V masové spotřebitelské společnosti však chybí dynamika, impuls pohy-

bu vývoje, chybí vnitřní opozice. Možná, že ji jednou vytvoří vzdělání i nevzdělání lidé, kteří se v takovém světě ocitnou mimo konzumní hru.

Když bůh zemřel, člověk, který ho měl nahradit, se znechtivil sám sobě. Z toho vznikla krize víry a nevíry, která způsobila duchovní prázdnotu 20. Století. Člověk se začal bát své vlastní moci. Ve vakuu této krize je nebezpečí, že se může zrodit uměle zkonstruovaná fanatická pseudovíra. V rozkladu světa má člověk možnost vytvořit svět nový, uvědomili si skutečnou dynamiku tohoto světa. Technicky je možná podstatná redukce práce a tím i úsilí o obstarávání živobytí, avšak takové osvobození bude nejen zdrojem nové spirituální krize. Bez práce a s í spojeného přinucení, se může společnost rozpadnout. Práce symbolizuje boj člověka o přežití, přičemž většina lidí nemá možnost vybrat si ten druh práce, o který by měla největší zájem, ale nadbytek může tuto situaci změnit. Taková alternativa se však může zvrhnout v chaotickou situaci, kdyby byl odstraněn vliv nutné práce, přinášející vztřízlivění. Takové změny mohou člověka zničit. Volnost vzniklá z nadbytku vzbudí v člověku vrozenou schopnost destrukce tím, že ho zbaví nutnosti pracovat. Bud' si tedy člověk zvolí novou společnost, anebo si nová společnost zvolí jeho a zničí ho. Náhodné změny se už staly mocným plánovacím faktorem a nebudeli jiného, moderní technologie bude sledovat svůj vlastní podvědomý plán. Umožní vznik celostátního ekonomického plánování, které povede k totalitě a vytvoří tupou, na nic nereagující mocnou byrokracii. Plánovaná ekonomie použije spotřebitelského trhu a cenového systému jako způsobu k určování vkusu veřejnosti. Tyto tendence se už zcela zřetelně projevují v koncepci hospodářské reformy, jejímiž autory jsou osvědčení komunisté.

Člověk byl schopen ovládnout přírodu, ale není schopen ovládnout sám sebe. Je otázkou, mžli změnit racionalitu svého výrobního procesu v racionalitu lidskou. Vývoj spěje k vytvoření velmi tenké vrstvy mocných a ohromně odcizené masy. Odcizení, cizota, se už dnes projevují jako stav nespolehající na nic, stav vůle po majetku a moci. Postupná racionalizace světa provokuje otázku, nestávají se politika anachronickou iracionální perverzí uvnitř trendů narůstajících pravidelnosti, schematizace a technizace. **Pokračování příště**

... a tak to vidím já

rozenců, který i tak má nejvíce hmotných statků. Tuto reakci považujeme za zcela přirozenou, podporovat ty, kteří prokázali svoji úspěšnost. Úspěšnost v průzkumech však nemusí odpovídat skutečnosti a může být spíše reklamní kampaní, nekalou soutěží, nebo vyloženým podvodem.

ELEKTRICKÁ VOZÍTKA

.....vždy za nejlepší ceny v ČR!

7499 Kč

Malé i velké

elektrické auta i motorky
od 3 do 8 let (do 40 Kg)

funkce klakson, blinkry, světla atd.
Záruční list 24 měsíců, český návod. Ceny
včetně DPH 22 %. Zakoupit lze
i dobírkou (poštou do 4 dnů!)
! ceny včetně baterie a nabíječky!
bližší informace, technické parametry na

2899 Kč

www.pafaas.regin.cz

Pafaas

Dr. M. Horákové 10/74, LIBEREC 6

tel: 608322323

1999 Kč

3999 Kč

3399 Kč

Oznámení

POZOR OPRAVA celostátní setkání Republikánů se uskuteční 30. 8. (nikoliv 30. 7. jak bylo milně uvedeno v čísle 31) ve Vrbně pod Pradědem na myslivecké střelnici u ohně, opékání selete a jiných pochutin. Vše včetně dobré zábavy bude zajištěno. Doporučujeme vzít s sebou stany a spacáky. Část účastníků bude ubytována v budově a část (především) mladší ve stanech. Účastníci necht' zašlou poplatek 250, Kč do 26. 8. 2003 na níže uvedenou adresu. Veškeré občerstvení je v ceně. Začátek pro rychlejší již ráno, jinak od 14,00 hod. Srdečně jsou zváni i příznivci RMS.

Cyril Malec, místopředseda RMS
Kopečná 412, 793 26 Vrbno pod Pradědem, tel.: 737 489 582

Sekretariát Praha

Pražský sekretariát funguje v obvyklém rozsahu od 15. července t. r.

Sekretariát Brno

Provoz v obvyklém rozsahu.

Sekretariát Havlíčkův Brod

Od 1. září funguje v plném rozsahu na adrese Na Ostrově 28, 580 01 Havlíčkův Brod, telefon 603 527 683 a fax 569 427 795